

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **Turbado EU LLC**, company nr. 0509342, DIČ: SK4020425222
sídlem 113 Barksdale Pro Center, Newark, Country of Newcastle, USA
zastoupený evropským advokátem JUDr. Alexandrem Kasatkinem, LL.M.
sídlem Husinecká 903/10, Praha 3 - Žižkov

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.6.2018, č.j. 25637/18/5100-41458-711929

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení, jeho předcházející průběh a obsah žaloby

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byla k odvolání žalobce potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 16.10.2017, č.j. 7480493/17/201080542-108899 a č.j. 7481217/17/2010-80542-108899 (dále též jen „rozhodnutí správce daně“).
2. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že správce daně nařídil k vymožení daňového nedoplatku obchodní společnosti HB ELEKTRO s.r.o. (dále též jen „daňový dlužník“) exekucními příkazy ze dne 5. 9. 2017, č. j. 6906442/17/201080542-108899 a č. j.

6906695/17/2010-80542-107911 (dále jen „exekuční příkazy“) daňovou exekuci prodejem movitých věcí.

3. Dne 6. 9. 2017 se úřední osoby Finančního úřadu pro Ústecký kraj dostavily na adresu Masarykova 381/387, Ústí nad Labem k provedení soupisu movitých věcí daňového dlužníka. Daňový nedoplatek byl uhrazen na výzvu daňového exekutora ve smyslu ust. § 204 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a to z bankovního účtu žalobce (viz protokol o soupisu věcí č. j. 2045510/17/2501-80542-507886 ze dne 6. 9. 2017). Daňová exekuce byla následně zastavena rozhodnutími správce daně ze dne 10.10.2017, č. j. 7412003/17/2010-80542-108899 a č. j. 7412196/17/2010-80542-108899.
4. Správci daně byla dne 21. 9. 2017 doručena podání žalobce označená jako „Návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce“, zaevidovaná pod č. j. 7265426/17 a č. j. 7265461/17. Tato podání správce daně posoudil jednak jako návrhy na vyloučení majetku z daňové exekuce, ale také jako návrhy na odklad daňové exekuce a námitky proti exekučním příkazům. Ve věci návrhů na vyloučení majetku z daňové exekuce byla správcem daně vydána rozhodnutí, kterými byla řízení o návrzích zastavena podle ust. § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu. Rozhodnutí ve věci návrhů na odklad daňové exekuce byla vydána dne 16. 10. 2017 pod č. j. 7480493/17/2010-80542-108899 a č. j. 7481217/17/2010-80542-108899 a dne 16. 10. 2017 správce daně vydal též rozhodnutí ve věci námitek proti exekučním příkazům č. j. 7483189/17/2010-80542-108899 a č.j. 7482847/17/2010-80542-108899; uvedenými rozhodnutími byla řízení o návrzích žalobce rovněž zastavena.
5. Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za rozporné s ust. § 22 a ust. § 181 odst. 3 daňového řádu, protože žalovaný svým postupem odňal žalobci jeho řádná procesní práva, které mu daňový řád přiznává. Žalobce je osobou, jejíž práva a povinnosti jsou správou daní v souladu s ust. § 22 daňového řádu dotčeny, neboť:
 - exekuční příkaz postihl majetek ve výši 2.119.879,00 Kč, který patří žalobci, nikoliv daňovému dlužníku; žalovaný tak na základě exekučního příkazu na prodej movitých věcí ze dne 5.9.2017, č.j. 6906695/17/2010-80542-107911 zadržel majetek žalobce ve výši 2 119 879,00 Kč, který není v majetku daňového dlužníka,
 - exekuční příkaz postihl majetek ve výši 2.221.243,27 Kč, který patří žalobci, ne daňovému dlužníku; žalovaný tak na základě exekučního příkazu na prodej movitých věcí ze dne 5.9.2017, č.j. 6906442/17/2010-80542-108899 zadržel majetek žalobce v sumě 2 221 243,27 Kč, který není v majetku daňového dlužníka,
 - pokračováním v daňové exekuci v nastaveném rozsahu vznikla škoda na majetku žalobce. Žalovaný se dalším postupem v daňové exekuci ve vztahu k majetku žalobce dopouští nesprávného úředního postupu, a zakládá se tak odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci.
6. Pokud žalovaný neuznal oprávněnost důvodů uplatňovaných v námitce, měl dle názoru žalobce námitku rozhodnutím zamítnout, nikoli zastavit řízení. Žalobce trvá na tom, že je osobou zúčastněnou na správě daní, které má žalovaný umožnit uplatnění jejích práv.

Podle § 6 odst. 1 daňového řádu mají osoby zúčastněné na správě daní rovná procesní práva a povinnosti. Žalobce je osobou ve smyslu ust. § 5 odst. 3 v spojení s ust. § 22 daňového řádu, neboť je osobou zúčastněnou na správě daní v pozici třetí osoby; postupem žalovaného tak byla práva žalobce dotčena. Jakýkoliv jiný výklad by byl v rozporu s povahou dané věci a v případě, kdy žalovaný řádně neprojednal a nerozhodl o námitkách žalobce vůči exekučnímu příkazu, byl jeho postup v rozporu s ust. § 6 daňového řádu.

II. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

7. Žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta. Ve vyjádření k žalobě plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
8. Pokud jde o postavení žalobce v daňovém řízení, žalovaný poukázal na § 181 odst. 1 daňového řádu, podle něhož správce daně za splnění zákonných podmínek odloží daňovou exekuci toliko na návrh dlužníka, nikoliv jakékoliv jiné osoby. Ani přiznání statusu třetí osoby žalobci by tudíž v dané věci nevedlo k odlišnému výsledku řízení. Tato žalobní námitka tudíž není relevantní.
9. K námitce týkající se vedení exekuce správcem daně žalobce podle žalovaného pouze obecně uvedl, že správce daně je povinen před započítím i v průběhu daňové exekuce zkoumat podmínky pro její vedení, avšak již neuvedl, zda v posuzované věci mělo dojít k porušení této povinnosti, v čem mělo toto porušení spočívat a co mělo být jeho důsledkem. Jelikož byla napadeným rozhodnutím posuzována zákonnost rozhodnutí o zastavení řízení, nikoliv zákonnost způsobu, jakým byla daňová exekuce vedena, není tato námitka ve vztahu k posuzované věci relevantní.
10. V replice k vyjádření žalovaného žalobce zopakoval žalobní argumentaci.

III. Posouzení věci soudem

11. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).
12. Řízení před správcem daně bylo zastaveno z důvodu, že návrh žalobce, jenž byl správcem daně vyhodnocen jako návrh na odklad daňové exekuce, byl podán osobou, která takovou námitku není oprávněna uplatnit. Předmětem soudního přezkumu je tedy otázka, zda pro vydání takového rozhodnutí procesního charakteru byly splněny zákonem stanovené podmínky.
13. Osobami zúčastněnými na správě daní jsou daňové subjekty a třetí osoby (§ 5 odst. 3 daňového řádu). Daňovým subjektem je podle § 20 odst. 1 daňového řádu *osoba, kterou za daňový subjekt označuje zákon, jakož i osoba, kterou zákon označuje jako poplatníka nebo jako plátce daně*. Třetími osobami se podle § 22 daňového řádu rozumějí *osoby jiné než daňový*

subjekt, které mají práva a povinnosti při správě daní, nebo jejichž práva a povinnosti jsou správou daní dotčena.

14. Podle § 181 odst. 1 daňového řádu *správce daně může daňovou exekuci na návrh dlužníka nebo z moci úřední částečně nebo zcela odložit, zejména šetří-li se skutečnosti rozhodné pro zastavení daňové exekuce, vyloučení předmětu exekuce ze soupisu věcí nebo podmínky pro poseckání úhrady nedoplatku. (...) Daňovým dlužníkem je daňový subjekt, který neuhradil daňový nedoplatek [§ 176 odst. 2 písm. c) daňového řádu].*
15. K odkladu provedení daňové exekuce může dojít buď z moci úřední nebo na návrh dlužníka, nikoliv však někoho dalšího (viz též Baxa, J. a kol. Daňový řád. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2011, k § 181). Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že návrh na odložení daňové exekuce je ve smyslu ust. § 181 odst. 1 daňového řádu způsobilý projednání výlučně tehdy, podá-li jej daňový dlužník; zákon totiž nepřipouští podání návrhu na odložení daňové exekuce osobou odlišnou od daňového dlužníka. Tyto jiné osoby mohou k postupu správce daně ve smyslu § 181 odst. 1 podat pouze podnět. Návrh na odložení daňové exekuce podaný osobou odlišnou od daňového dlužníka tak musí být posouzen jako podání zjevně právně nepřipustné.
16. Žalobce je osobou, která uhradila daňové nedoplatky za daňového dlužníka. Žalobce tedy nebyl daňovým dlužníkem, a proto nebyl oprávněn návrh na odklad daňové exekuce podat. Pokud správce daně řízení o takovém jeho návrhu zastavil podle ust. § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu, učinil tak zcela v souladu se zákonem. Žalobce nebyl zkrácen na svých právech účastníka řízení, neboť v postavení účastníka řízení (o návrhu na odklad daňové exekuce) nebyl. Nebyly-li splněny procesní podmínky pro meritorní projednání věci, nebylo možné o návrhu žalobce rozhodnout způsobem, jakým požaduje.
17. Nad rámec výše uvedeného lze dodat, že s ohledem na skutkové okolnosti posuzované věci zjevně nebyly dány ani důvody pro odložení daňové exekuce z moci úřední (k tomu by správce daně případně přistoupil v návaznosti na rozhodnutí o návrhu žalobce na vyloučení majetku z daňové exekuce; řízení o tomto návrhu však bylo rovněž zastaveno). Jak přílehavě uvedl žalovaný, tím, že žalobce za daňového dlužníka uhradil daňový nedoplatek (ještě předtím, než bylo přistoupeno k soupisu majetku), byly podmínky pro zastavení daňové exekuce splněny ještě před podáním návrhu žalobce na odložení daňové exekuce. Posouzení návrhu žalobce jako podnětu k odložení daňové exekuce by tedy účelné nebylo, neboť by na výsledku řízení (zastavení daňové exekuce) nemohlo ničeho změnit.
18. K dalším námitkám žalobce soud uvádí, že finanční prostředky, které žalobce za daňového dlužníka dobrovolně uhradil, nejsou finančními prostředky postiženými daňovou exekucí (ta se měla vést prodejem movitých věcí). Vrácení platby tomu, kdo ji za daňový subjekt uhradil, je možné výlučně na základě žádosti podle § 165 odst. 2 a 3 daňového řádu, za splnění vymezených podmínek, přičemž se jedná o výjimku z obecné zásady vyjádřené v ust. § 165 odst. 1 daňového řádu (cit. *Vrácení platby tomu, kdo ji za daňový subjekt uhradil, není přípustné*). Tyto podmínky (mj. provedení platby v důsledku zřejmého omylu) však žalobce nesplnil, ostatně ani to netvrdil.

19. Poukazoval-li v této souvislosti žalobce na vznik škody, jež mu tímto postupem (tj. zřejmě tím, že za daňového dlužníka uhradil daňové nedoplatky) měla vzniknout, soud podotýká, že předmětem tohoto řízení nejsou a nemohou být otázky týkající se případné škody způsobené žalobci při výkonu veřejné moci; jejich řešení ostatně ani nespadá do pravomoci soudů rozhodujících ve správním soudnictví.
20. Soud nepřisvědčil ani námitce vytýkající žalovanému porušení § 6 odst. 1 daňového řádu, v níž žalobce poukazoval na porušení zásady rovnosti v daňovém řízení. Smyslem a účelem této zásady je přiznání shodných procesních práv a povinností zúčastněným osobám, resp. osobám ve shodném procesním postavení. Žalobce však takovou osobou nebyl, jak bylo vysvětleno výše, a proto se nemůže úspěšně domáhat přiznání procesních práv osoby v takovém postavení.
21. Soud tedy dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, jemuž však v řízení žádné náklady nad rámec běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 26. března 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu